

Kráska

♩ = 144

Anton Cisík
Louziana, Prievidza

Vždy po kaž-dej no-ci prí-de rov-na-ké rá - no, z nás kaž-dý v tom rá - ne
mu - sí vstať sám. Na o - táz - ku: "si ho - re?" Ja od - po - viem "á - no" a
ho - rú - cu ká - vu už na sto - le mám. A rá - di - o hlá - si no - vé
a no - vé sprá - vy, že sa zno - va bo - ju - je a kto do - stih vy - hral. No
pre u - ši tvo - je sú to i - ba fá - my zas ma kon - tro - lu - ješ, či som
poš - tu vy - bral. Skôr než sa von - ku ro - zí - de - me, tvoj
po - sled - ný bozk si za - pa - mä - tám. Za ro - hom mi zmiz - neš a
len cu - dzie tvá - re sú všet - ky tie, kto - ré stre - tám. Refrén Krás - ka,
ne - mu - síš sa báť, že sa ne - vrá - tim, ja ťa ne - o - pus - tím.

2. No a cez deň ťa vidím vo výkladoch kín,
každý prievan je sýty zvláštnou vôňou.
Na stanici s ľuďmi znovu čas zaspí,
svojim vlakom už nepôjdu domov.

Večer v zrkadlách áut sa odráža slnko,
mŕtvý telefón znovu s výsmechom ma klame,
vtedy som čudný, robím nemožné všetko,
v takých chvíľach som úplne na dne.